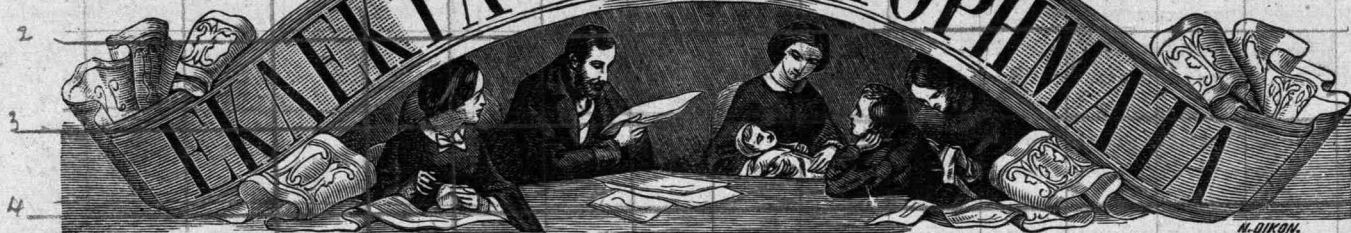

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Θδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Εὐγνωμοσύνη, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ἐν τῷ Ὑπερώφ, διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, μετάφρασις Π. Α. Βίλβη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑβδομαδαῖς 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγίας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστέμου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἔθνους.

Αἴφνης ἡ ὀπλισμένη μορφή ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα. [Σελ. 164]

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΔΓ'

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΡΟΛΟΥ Θ'.

Ὁ Μωρεβέλ εἶχε μείνει τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ὀπλοθήκῃ τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἡ Αἰκτερίνα ὅτε εἶδε προσεγγίζουσιν τὴν στιγμήν τῆς ἐπανόδου τῶν θηρευτῶν ἔφερεν εἰς τὸ εὐκτήριόν τῆς αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Κάρολος μιλῶν παρὰ τῆς τροφῆς του ὅτι ξένος τις διήλθε μέρος τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ὀπλοθήκῃ του ὠργίσθη, ἀλλὰ μὴν

τεύσας ἐκ τῆς περιγραφῆς ὅτι ἦτο ὁ Μωρεβέλ ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ὡ! εἶπε, καθ' ἣν ἡμέραν μοῦ ἔσως τὴν ζώην! Ἡ στιγμή ἐξελέγη κακῶς.

Καὶ ἐποίησε βήμκτά τινα ὅπως μεταβῇ παρὰ τῇ βασιλομήτορι. Σκέψις ὅμως τις τὸν ἀνεχαίτισε.

— Διάβολε! ἐψιθύρισε, ἂν ὁμιλήσω εἰς αὐτὴν περὶ τούτου, ἡ συζήτησις θὰ ἦναι ἀτελεύτητος. Καλλίτερα νὰ ἐνεργήσωμεν ἕκαστος χωριστὰ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν τροφὸν του, εἶπεν αὐτῇ:

— Τροφέ, κλείσε καλὰ ὅλας τὰς θύρας καὶ εἰδοποίησον τὴν βασίλισσαν Ἐλισάβετ

ὅτι πάσχων πολὺ ἐκ τῆς πτώσεως, θὰ κοιμηθῶ μόνος ἀπόψε.

Ἡ τροφὸς ὑπήκουσε, καὶ ὁ βασιλεὺς βλέπων ὅτι ἦτο ἀκόμη ἐνωρὶς ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ στιχοιργῇ, ὡς ἐσυνείθιζε.

Ὅτε δὲ ἤκουσε τὸ ὀρολόγιον σημαῖνον τὴν ἐννάτην ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις ὅμως δὲν ἦτο ἐκεῖ.

— Θὰ μετέβη ἔσως νὰ δειπνήσῃ παρὰ τῇ Μαργῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Σήμερον μοι ἐφάνη ὅτι ἦσαν εἰς τὰ καλὰ τῶν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τὴν εἰς τὰ δώματα τῆς Μαργαρίτας ἀγούσαν.

Αὕτη εἶχε προσκαλέσει τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ, τὸν Κοκονάς καὶ τὸν Δελαμόλ καὶ προσέφερον αὐτοῖς πρόχειρον δεῖπνον ἐκ σκχαρωτῶν καὶ γλυκισμάτων.

Ὁ Κάρολος ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ἡ Γιλόννη ἔδραμεν ὅπως ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἰδοῦσα τὸν βασιλέα ἐτρόμαξε τόσῳ, ὥστε μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ὑποκλιθῇ. Ἀντὶ δὲ νὰ τρέξῃ ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν δέσποιναν τῆς ἀφῆσε τὸν Κάρολον νὰ διέλθῃ ῥῆξασα ἀσθενῆ κραυγὴν.

Ὁ βασιλεὺς διήλθε τὸν ἀντιθάλαμον, καὶ ὠδηγούμενος ὑπὸ τῶν γελώτων ἐβάδισε πρὸς τὸ ἐστιατόριον λέγων :

— Ὁ πτωχὸς Ἑρρικέττος! διασκαδάζει χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τι κακόν. Καί,

— Εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ἀνεγείρας τὸ παραπέτασμα καὶ δεῖξας τὸ φαιδρὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

Ἡ Μαργαρίτα ἔρρηξε φοβεράν κραυγὴν. Τὸ μειδιδὼν ἐκεῖνο πρόσωπον ὑπῆρξε δι' αὐτὴν κεφαλὴ Μεδούσης. Καθημένη ἀπέναντι τῆς θύρας ἀνεγνώρισε τὸν Κάρολον, πρὸς ὃν οἱ δύο ἄνδρες εἶχον ἐστραμμένα τὰ νῶτα.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν αὕτη μετὰ φρίκης.

Καὶ ἠγέρθη.

Ὁ Κοκονάς μόνος δὲν ἀπώλεσε τὴν τοῦ πνεύματός του ἐτοιμότητα. Ἠγέρθη καὶ αὐτός, ἀλλὰ τόσῳ ἀδεξιῶς, ὥστε ἀνέτρεψε καὶ τράπεζαν καὶ σκεύη καὶ φῶτα.

Σκότος ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Φευγάλα! ἐψιθύρισεν ὁ Κοκονάς εἰς τὸν Δελαμόλ.

Ὁ Δελαμόλ δὲν περιέμεινε νέαν προτροπὴν. Ἀποσυρθεὶς εἰς τὸν τοῖχον ἐβάδισε ψηλαφητὶ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ὕπνου, ὅπως κρυβῇ ἐν τῷ τιμωνίῳ. Ἀλλ' εἰσελθὼν εἰς αὐτὸν προσέκρουσε καθ' ἑτέρου τινός, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην διὰ τῆς μυστικῆς εἰσόδου.

— Τί σημαίνουσι ταῦτα; εἶπεν ὁ Κάρολος ἐν τῷ σκότει διὰ φωνῆς ἐμφανιούσης τρομερὰν ἀνυπομονήσαν. Τί! εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ταράττουσι τὰς διασκαδάζεις καὶ διὰ τοῦτο κάμνετε τὸσον θόρυβον; Ἐ! Ἑρρικέττο, ποῦ εἶσαι; ἀποκρίσθαι μοι.

— Ἐσώθημεν! ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα, λαβοῦσα χεῖρά τινα, ἣν ἐξέλαβεν ὡς τὴν τοῦ Δελαμόλ. Ὁ βασιλεὺς πιστεύει ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι μεθ' ἡμῶν.

— Καὶ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ τὸ πιστεύῃ, δέσποινα Ἐστὲ ἡσυχος! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀπκντήσας εἰς τὴν βασιλίσσαν διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ἀφήσασα τὴν χεῖρα, ἣν ἐκράτει, καὶ ἦτις ἦτο ἡ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Διαβόλε! τί ἔχετε λοιπὸν καὶ ψιθυρίζετε; ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Ἑρρίκε! ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι, βασιλεῦ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὅστις ἐκράτει τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ ἐν τινι γωνίᾳ, τὸ πρᾶγμα περιπλέκεται.

— Τότε, ἀπωλέσθημεν δῖς, εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα.

Ὁ Κοκονάς ἐνόησεν ὅτι ὠφείλει νὰ ἀνᾶψῃ τὰ φῶτα, ὅθεν ἀφῆσας τὴν δούκισσαν εὔρε κηρίον τι, τὸ ὅποτον πλησιάζας εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ πυραύνου ἀνθρακκὸς καὶ φύσας κατῳρῶσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀνάψῃ.

Ἡ αἰθούσα ἐφωτίσθη. Ὁ Κάρολος ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἐταστικὸν βλέμμα.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο παρὰ τὴν σύζυγόν του ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ μόνη εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ ὁ Κοκονάς ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐφώτιζε διὰ τοῦ κηρίου ὅλην ἐκείνην τὴν σκηνήν.

— Συγχωρήσατε ἡμᾶς, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, δὲν σᾶς περιεμένομεν.

— Ὡς ἐκ τούτου, καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὡς βλέπετε, μᾶς ἐπροξένησε μέγαν τρόπον, προσέθετο ἡ Ἑρρικέττα.

— Τὸ κατ' ἐμέ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις ἐμάντευσε τί συνέβη, τόσῳ πολὺ ἐτρόμαξα, ὥστε ἐγερθεὶς ἀνέτρεψα τὴν τράπεζαν.

Ὁ Κοκονάς ἔρριψε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας βλέμμα σημαίνον :

— Ἀγαθὴ τύχη! Ἰδοὺ σύζυγος ἐννοῶν εἰς τὰ πετακτά.

— Τί φοβερὰ ἀναστατάωσις! ἐπανέλαθεν ὁ Κάρολος. Ἰδοὺ τὸ δεῖπνόν σου, Ἑρρικέττο, χαμαί. Ἐλα μαζί μου νὰ τὸ τελειώσῃς ἄλλου. Θὰ σὲ ξεβγάλω ἀπόψε.

— Πῶς βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μοι κάμῃ τὴν τιμὴν...

— Ναί, ἡ Ἐμὴ Μεγαλειότης σοὺ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ σὲ πάρῃ μαζί της ἔξω τοῦ Λούβρου. Δάνεισέ μέ τον Μαργώ, θὰ σοὺ τὸν φέρω ὀπίσω αὔριον τὸ πρωῒ.

— Ἀ! ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεώς μου διὰ τοῦτο, διότι εἴθε ὁ κύριος.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πηγαίνω εἰς τὸν θάλαμόν μου νὰ πάρω ἓνα ἄλλον μανδύαν καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐπιστρέφω.

— Ὅχι, Ἑρρικέττο, δὲν εἶναι ἀνάγκη, αὐτὸν τὸν ὅποιον ἔχεις εἶναι πολὺ καλός.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, ἐψέλλισεν ὁ βασιλεὺς.

— Σοὶ λέγω νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν θάλαμόν σου. Σατανᾶ! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν τί σοὶ λέγω; Ἐλθε μαζί μου.

— Ναί, ναί, πηγαίνετε, εἶπεν ἀμέσως ἡ Μαργαρίτα σφίγγασα τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της, διότι ἐκ τινος ἄλλοκότου βλέμματός τοῦ Καρόλου ἐνόησεν ὅτι κατὰ τι συνέβαινε.

— Εἶμαι ἑτοιμος, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ παρατηρήσας τὸν Κοκονάς, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ φέγγῃ διὰ τοῦ κηρίου, ἠρώτησε τὸν Ἑρρίκον :

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ εὐπατρίδης οὗτος; Μὴ εἶναι ὁ κύριος Δελαμόλ;

— Καὶ ποῖος εἶπεν αὐτῷ περὶ τοῦ Δελαμόλ; ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ὅχι, βασιλεῦ! ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ κ. Δελαμόλ δὲν εἶναι ἐδῶ, καὶ λυπούμαι πολὺ, διότι θὰ ἐπαρουσιάζον αὐτὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ταῦτο χρόνως μετὰ τοῦ φίλου του κ. Κοκονάς.

Εἶναι οἱ δύο ἀχώριστοι, ἀνήκοντες ἀμφοτέροι εἰς τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν.

— Ἀ! Εἰς τὸν μεγάλον μᾶς σκοπευτὴν! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐχσι καλῶς!

Εἴτα συσπᾶσας τὰς ὀφρὺς προσέθετο :

— Αὐτὸς ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν εἶναι Οὐγονόττος;

— Ἐξωμόσας, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ ἐγγυῶμαι περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ἐμαυτοῦ.

— Ὅταν ἐγγυᾶσαι περὶ τινος, σύ, Ἑρρικέττο, μεθ' ὅσα ἔπραξες σήμερον, δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλω περὶ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἦθελαν νὰ τὸν ἰδῶ αὐτὸν τὸν κύριον Δελαμόλ. Ἀλλ' ἄς εἶναι, βραδύτερον.

Καὶ παρατηρήσας ἐκ νέου ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Κάρολος, ἡσπᾶσθη τὴν Μαργαρίταν καὶ ἐξῆλθε λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Ἑρρίκου. Εἰς τὴν θύραν τοῦ Λούβρου ὁ Ἑρρίκος ἠθέλησε νὰ σταθῇ, ὅπως ὁμιλήσῃ πρὸς τινὰ.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἐξέλθε ταχέως, Ἑρρικέττο, εἶπεν αὐτῷ ὁ Κάρολος. Ὅταν σοὶ λέγω ὅτι ὁ ἀήρ τοῦ Λούβρου δὲν εἶναι καλὸς διὰ σὲ τὴν ἐσπέραν ταύτην, τί διαβόλο! πιστεύσόν μοι.

— Σατανᾶ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ ὁ Δεμουὶ τί θὰ γείνῃ μόνος ἐν τῷ κοιτῶνί μου;... Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν βλάψῃ αὐτὸς ὁ ἀέρας, ὁ ὅποιος δὲν εἶναι καλὸς δι' ἐμέ.

Ἀφοῦ διήλθον τὴν γέφυραν, ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Ἑρρίκον εἶπεν αὐτῷ :

— Καὶ λοιπὸν, Ἑρρικέττο, δὲν σὲ δυσκαρτεῖ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀλκωνσῶν νὰ κάμνουν τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου σου;

— Καὶ πῶς τοῦτο, Μεγαλειότατε;

— Ναί, αὐτὸς ὁ Κοκονάς δὲν κάμνει τὰ γλυκὰ μάτια εἰς τὴν Μαργώ;

— Λόγιχα τοῦ ἀέρος, βασιλεῦ. Ὁ κύριος Κοκονάς κάμνει ἀληθῶς τὰ γλυκὰ μάτια, ἀλλ' εἰς τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ.

— Ἀ! μπᾶ!

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ περὶ τούτου.

Ὁ Κάρολος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Ἐχσι καλῶς, εἶπε. Τώρα ἄς ἔλθῃ ὁ δοῦξ τῆς Γκιζης. Ἀλλοτε νὰ μοὺ κάμῃ τοιαύτας ὁμιλίας. Θὰ τὸν κτενίσω καθὼς τοῦ πρέπει, διηγούμενος αὐτῷ τὰ ἄθλα τῆς νύμφης του. Πάλιν, δὲν ἐνθυμούμαι καλῶς ἂν μοὺ εἶπε περὶ τοῦ Κοκονάς ἡ περὶ τοῦ Δελαμόλ.

— Οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος, Μεγαλειότατε. Ἐγγυῶμαι περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς συζύγου μου.

— Καλὰ, Ἑρρικέττο, καλὰ. Ἀγαπῶ καλλίτερα νὰ σὲ βλέπω οὕτως, καὶ εἰς τὴν τιμὴν μου εἶσαι τόσῳ καλὸν παιδί, ὥστε πιστεύω ὅτι θὰ καταντήσῃ νὰ μὴ δύναμαι νὰ μείνω οὐδὲ στιγμὴν χωρὶς ἐσέ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ βασιλεὺς ἐσύριξε δι' ἰδίου τινὸς τρόπου καὶ τέσσαρες εὐπατρίδαι, οἵτινες περιέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ *Beauvais* ἔδραμον ἀμέσως εἰς συνάντησίν του. Πάντες δὲ εἰσέδυσαν ἐν συνοδίᾳ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως.

Δέκα ὥραι ἐσήμουν.

— Ἐ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθον, καθήμεθα πάλιν εἰς τὴν τράπεζαν;

— "Οχι, εἶπεν ἡ δούκισσα, ἐτρόμαξα, πολὺ. Ζήτω ἡ μικρὰ οἰκία τῆς ὁδοῦ τοῦ Κώδωρος! Ἐκεῖ διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις πρέπει νὰ κάμῃ τακτικὴν πολιορκίαν, καὶ οἱ ἄνδρεῖοί μας ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ γυμνώσωσι τὰ ξίφη. Ἀλλὰ, τί ζητεῖτε ὑπὸ τὰ ἐπιπλά καὶ εἰς τὰ ἐρμάρια, κύριε Κοκονάς;

— Τὸν φίλον μου Δελαμόλ.

— Τότε ζητήσατε εἰς τὸν κοιτῶνά μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι ἐκεῖ τιμωνόντι...

— "Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Τρέχω. Καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα.

— "Ε! εἶπε φωνὴ τις ἐν τῷ σκότει. Ποὺ εὐρισκόμεθα;

— Διάβολε! εἰς τὰ ἐπιδόρπια.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας;

— Οὐδὲν εἶδε. Εἶναι σύζυγος καθὼς πρέπει, καὶ τοιοῦτον εὐχομαι εἰς τὴν γυναικά μου. Ἀλλὰ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπιτύχῃ ἢ εἰς δεῦτερον γάμον.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος;

— "Α! ὁ βασιλεὺς ἀλλάζει! Παρέλαβε μεθ' ἐκείνου τὸν σύζυγον.

— Ἀληθῶς;

— Καθὼς σοὶ λέγω. Ἐπειτα μοι ἔκχεε τὴν τιμὴν νὰ με τραβοῦνταξὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶμαι φίλος σου.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι τοῦ ὠμίλησαν περὶ ἐμοῦ;

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν τοῦ εἶπον πολλὰ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Πιστεύω ὅτι αὐταὶ αἱ κυρίαι ἐπιθυμοῦν νὰ μεταβῶσι πρὸς προσκύνησιν κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας, καὶ ὅτι ἡμεῖς ἀπεφασίσθη νὰ συνοδεύωμεν τὰς προσκυνητρίδας.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἴμεθα τῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Αὐτοῦ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι.

— Διάβολε! Λησμονῶ πάντοτε, ὅτι ἀπὸ εὐπατριδῶν ἐλάβομεν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ προσβιβασθῶμεν εἰς ὑπηρετίας.

Καὶ οἱ δύο φίλοι μετέβησαν ὅπως εἰπώσιν εἰς τὴν βασιλίσσαν καὶ τὴν δούκισσαν ὅτι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ παραστῶσι τοῦλάχιστον τὴν ὥραν κατ' ἣν ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ ὁ κ. δούξ.

— "Ἐχει καλῶς, καὶ ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν, εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Καὶ δυνάμεθα νὰ μάθωμεν διὰ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς.

— Εἰσθε λίαν περίεργος, εἶπεν ἡ δούκισσα. Ζητεῖτε καὶ εὐρήσατε.

Οἱ δύο νέοι ὑποκλιθέντες ἀνῆλθον κατεσπυσμένως εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἀλανσῶν.

Ὁ δούξ ἐφάνετο ὅτι περιέμενεν αὐτοὺς ἐν τῷ γραφείῳ του.

— "Α! εἶπε, λίαν βραδέως ἔρχεσθε, κύριοι.

— Μόλις εἶναι δέκα ὥραι, δέσποτα, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

Ὁ δούξ ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν. Καὶ ὅμως πάντες κατεκλιθῆσαν ἐν τῷ Λούβρῳ.

— Ναι, δέσποτα. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὰς διαταγὰς σας. Θέλετε νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ὑμετέρας Ὑψη-

λότητος τοὺς εὐπατρίδας τῆς ἀνεπισήμου κατακλίσεως;

— Ἀπεναντίας, πορεύθητε εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν καὶ ἀποπέμψατε πάντας.

Οἱ δύο νέοι ὑπήκουσαν, καὶ ἐκτελέσαντες τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν, ἥτις οὐδένα ἐξέπληξε, διότι πάντες ἐγίνωσκον τὸν χαρακτήρα τοῦ δούκους, ἐπανῆλθον παρ' αὐτοῦ.

— Δέσποτα, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ κατακλιθῇ ἢ θὰ ἐργασθῇ;

— "Οχι, κύριοι! καὶ εἰσθε ἐλεύθεροι ὅλην τὴν νύκτα.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν ὁ Κοκονάς εἰς τὸ οὖς τοῦ Δελαμόλ. Ἡ αὐλὴ τῷρριξεν ἔξω τὰν τὴν νύκτα, ὡς φαίνεται. Ἄς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ μέρος μας.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἀνῆλθον πηδῶντες ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, εἰς τὸν κοιτῶνά των καὶ λαβόντες τοὺς μανδύας αὐτῶν καὶ τὰ τῆς νυκτὸς ξίφη των, ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησιν τῶν δύο γυναικῶν, ἃς κατέφθασαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Cog-Saint-Honoré*.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλανσῶν κεκλεισμένος ἐν τῷ κοιτῶνί του περιέμενεν ἄγρυπνος τὰ ἀπροσδόκητα γεγονότα. Ἄτινα εἶχον ἀναγγεῖλαι αὐτῷ.

△△

ΑΛΛΑΙ ΜΕΝ ΒΟΥΛΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ,

ΑΛΛΑ ΔΕ ΘΕΟΣ ΚΕΛΕΥΕΙ.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ Λούβρῳ.

Ἡ Αἰκατερίνα φαιδροτάτη, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε, εἶχε διατάξει νὰ γείνη δέσις ὑπὲρ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐκασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της. Εἶτα:

— Ἰδέτε, εἶπεν, ἂν ἡ θυγάτηρ μου βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας εἶναι εἰς τὰ δώματά της, καὶ παρακαλέσατε νὰ ἔλθῃ ὅπως με συντροφεύσῃ.

Ὁ ἀκόλουθος, εἰς ὃν ἐδόθη ἡ διαταγὴ αὕτη, ἐπανῆλθε μετὰ τινος στιγμῆς συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Γιλόννης.

— Ἐξήτησα τὴν κυρίαν καὶ ὄχι τὴν ἀκόλουθον, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— Δέσποινα, εἶπεν ἡ Γιλόννη, ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ ἔλθω ἡ ἰδίᾳ ὅπως εἶπω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἐξῆλθε μετὰ τῆς φίλης της, τῆς δούκισσας τοῦ Νεβέρ.

— Ἐξῆλθεν εἰς τοιαύτην ὥραν! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Καὶ ποῦ ὑπῆγεν;

— Εἰς τινὰ πειράματα ἀλχημείας, ἀπήντησεν ἡ Γιλόννη, τὰ ὅποια θὰ γείνωσιν ἀπόψε ἐν τῷ μεγάρῳ Γκιζης, ἐν τῇ σκιᾷ, ὅπου κατοικεῖ ἡ δούκισσα.

— Καὶ πότε θὰ ἐπανέλθῃ;

— Τὰ πειράματα θὰ παρατάθωσι πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ὥστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης θὰ διαμείνῃ μέχρι τῆς πρωῒας παρὰ τῇ φίλῃ της.

— Εἶναι εὐτυχὴς ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἐχει φίλας καὶ εἶναι βασιλίσσα. Φέρει στέμμα, καλεῖται Μεγαλειότης, καὶ δὲν ἔχει ὑπηκόους. Ἀ! εἶναι πολὺ εὐτυχής. Ἄλλως τε, ἀφοῦ ἐξῆλθε, διότι ἐξῆλθε λέγετε;

— Ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, δέσποινα.

— Ἀκόμη καλλίτερον. Ἀπέλθετε.

Ἡ Γιλόννη ὑποκλιθεῖσα ἐξῆλθε.

— Ἐξακολούθησατε τὴν ἀνάγνωσιν, Καρλόττα, εἶπεν ἡ βασιλίσσα.

Ἡ κυρία Σώβη ἐξηκολούθησεν ἀναγινώσκουσα.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἡ Αἰκατερίνα διακόψασα τὴν ἀναγινώσκουσαν εἶπεν:

— Ἄς ἀποπέμψωσι τοὺς φρουροὺς ἀπὸ τῆς στοῆς.

Ἦτο τὸ σύνθημα, ὅπερ περιέμενεν ὁ Μωρεβέλ.

Ἡ διαταγὴ τῆς βασιλομήτορος ἐξετελέσθη καὶ ἡ κυρία Σώβη ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

Δὲν εἶχε παρέλθει τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε ἠκούσθη ὀξεῖα καὶ παρατεταμένη κραυγὴ, ἣν ἠκολούθησε κρότος πιστολίου.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Καὶ διατί δὲν ἀναγινώσκετε, Καρλόττα;

— Δέσποινα, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρίασα, δὲν ἠκούσατε;

— Τί; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τὴν κραυγὴν.

— Καὶ τὸν κρότον τοῦ πιστολίου, προσέθετο ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν.

— Κραυγὴ! κρότος πιστολίου! ἐγὼ οὐδὲν ἤκουσα, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἄλλως τε, ἔχει τι τὸ παραδόξον ἐν τῷ Λούβρῳ μία κραυγὴ καὶ εἰς κρότος πιστολίου; Ἐξακολούθησον τὴν ἀνάγνωσιν, Καρλόττα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀκούετε, δέσποινα; εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, ἐνῷ ὁ κ. Νανσύ ἵστατο ὀρθίως τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐξέλθῃ ἀνευ ἀδείας τῆς βασιλομήτορος. Ἀκούονται βήματα καὶ ἀράι.

— Ἐπιτρέπετε νὰ πληροφορηθῶ, δέσποινα; εἶπεν ὁ λοχαγός.

— "Οχι, κύριε. Μείνατε εἰς τὴν θέσιν σας, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἐγερθεῖσα. Καὶ ποῖος τότε θὰ με προστατεύσῃ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης; Ἴσως εἶναι ἔλθετο μεθυμένοι.

Ἡ ἡρεμία τῆς βασιλίσσης, ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ τρόμου, ἀπετέλει τόσῳ πασιφανῇ ἀντίθεσιν, ὥστε ἡ κυρία Σώβη, μεθ' ὅλην αὐτῆς τὴν δειλίαν, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς ἐταστικὸν βλέμμα, λέγουσα:

— Ἀλλὰ, κάποιον φονεύουν, δέσποινα!

— Καὶ ποῖον θέλετε νὰ φονεύουν;

— Ἴσως τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ὁ θόρυβος ἀκούεται εἰς τὰ δώματά του.

— Ἡ ἀνότης! ἐπιθύρυσεν ἡ βασιλίσσα. Πανταχοῦ βλέπει τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σώβη, ἀναπέσασα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Λοχαγέ, ἐλπίζω ὅτι ἂν συνέβῃ σκάνδαλόν τι ἐν τῷ Λούβρῳ, θὰ διατάξετε αὐριον νὰ τιμωρήσωσι τοὺς ἐγκληματίας. Ἐξακολουθήσατε τὴν ἀνάγνωσιν, Καρλόττα.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της ἐν πλήρει ἀπαθείᾳ. Παχεῖς δὲ θρόμβοι ἰδρώτους ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Ἡ κυρία Σώβη ὑπήκουσεν εἰς τὴν κατηγορηματικὴν ἐκείνην διαταγὴν, ἀλλ' ἡ

φωνή της και οί ὀφθαλμοί της μόνον ἔλει-
τούργουν. Ὁ νοῦς της περιπλανώμενος
πολλοῦ παριστᾷ εἰς αὐτὴν σκηνὴν φο-
βεράν, κίνδυνον προσφιλοῦς ὑπάρξεως. Ἐπὶ
τέλους μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξη περισσότε-
ρον, ἐλιποθύμησε.

Αἰφνης, θόρυβος μέγας ἠκούσθη. Βαρὺ
καὶ ἐσπευσμένον βῆμα διήλθε τὸν διάδρο-
μον. Δύο ἐκπυρσοκροτήσεις ἠκούσθησαν.
Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἐκπλαγίστα ἐπὶ τῇ πέραν
τοῦ δέοντος παρατεινομένη ταύτῃ πάλῃ,
ἠγέρθη, εὐθυτενής, ὠχρά, τοὺς ὀφθαλμοὺς
δισταλμένους ἔχουσα, καὶ ἀνεχαίτισε τὸν
λοχαγὸν τῶν φρουρῶν θέλοντα νὰ ἐξέλθῃ
λέγουσα :

— Μείνατε πάντες ἐνταῦθα. Πηγαίνω
ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἐκεῖ κάτω τί συμβαίνει.

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβαιεν, ἡ μᾶλλον τί
συνέβη.

Ὁ Δεμουὺ λαβὼν τὴν κλεῖδα τῶν δω-
μάτων τοῦ Ἑρρίκου, εὗρεν ἐν τῇ ὀπῇ αὐ-
τῆς χαρτίον, ὅπερ περιεῖχε τὸ διὰ τὴν ἐ-
πομένην νύκτα σύνθημα. Ὅθεν καθ' ἃ εἶ-
πεν αὐτῷ προφορικῶς ὁ Ὅρθων ἐπορεύθη
τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς εἰς τὸ Λουῆρον.
καλῶς ὠπλισμένος, καὶ φέρων τὸν περί-
φημον ἐρυθροῦν ἐπενδύτην. Εἰς τὸν ἀντι-
θάλαμον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας εὗρε
τὸν Ὅρθωνα, περιμένοντα, ὅστις εἶπεν
αὐτῷ :

— Κύριε Δεμουὺ, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθεν,
ἀλλὰ μὲ διέταξε νὰ σᾶς εἰσαῶ εἰς τὸν
κοιτῶνά του, ὅπως τὸν περιμένετε. Ἄν
βραδύνη, δύνασθε νὰ κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς
κλίνης του.

Ὁ Δεμουὺ ἔπραξεν ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ
Ὅρθων, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη
ρογχαλίζων.

Τότε ἔξ ἄνδρες εἰς τὴν δεξιὰν κρατοῦν-
τες τὸ ξίφος καὶ εἰς τὴν ζώνην τὸ ἐγχει-
ρίδιον, ὠλισθήσαν εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ
προπορευόμενος αὐτῶν, πλὴν τοῦ ξίφους
καὶ τοῦ ἐγχειριδίου, ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην
καὶ τὰ πιστὰ του πιστόλια. Οὗτος ἦτο ὁ
Μωρεβέλ.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἑρρίκου, ἔστη.

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι οἱ φρουροὶ τοῦ
διαδρόμου ἀπεπέμφθησαν; ἠρώτησε τὸν
φαινόμενον ὡς ἀρχηγὸν τοῦ μικροῦ ἐκείνου
ἀποσπάσματος.

— Οὐδεὶς ὑπάρχει εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Τώρα
μένει νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν ὁ ζητούμενος
εἶναι εἰς τὰ δώματά του.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπα-
σμα, κρατήσας τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Μωρεβέλ
ἔφερεν εἰς τὸ ρόπτρον, αὐτὰ τὰ δώματα
εἶναι τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ τίς σᾶς εἶπε τὸ ἐναντίον; εἶπεν
ὁ Μωρεβέλ.

Οἱ κλητῆρες προσέβλεψαν ἀλλήλους
ἐκθαμβοί, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὠπισθοχώ-
ρησεν ἐν βῆμα, εἰπὼν :

— ὦ ! νὰ συλλάβωμεν κάποιον εἰς
τοιαύτην ὥραν ἐν τῷ Λουῆρῳ, καὶ εἰς τὰ
δώματα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας !...

— Καὶ τί θὰ ἐλέγετε, εἶπεν ὁ Μωρε-
βέλ, ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι αὐτός ὁ κάποιος
εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ;

— Ὁ σᾶς ἔλεγον, λοχαγέ, ὅτι τὸ
πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον καὶ ὅτι ἄνευ ῥη-
τῆς διαταγῆς τοῦ βασιλέως Καρόλου...

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Καὶ
ἔδωκεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος
τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει τὸ
πρωτὶ παρὰ τῆς Αἰκατερίνας.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ἀφοῦ
ἀνέγνωσε, δὲν ἔχω τι νὰ ἀντεῖπω.

— Καὶ εἰσθε ἔτοιμος ;

— Εἰμυι.

— Καὶ σῆς ; ἐξηκολούθησεν ὁ Μωρε-
βέλ ἀποταθείς πρὸς τοὺς λοιποὺς πέντε
ἄνδρας.

Οὗτοι ὑπεκλίθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν. Δύο ὑμῶν θὰ μεί-
νωσιν εἰς τὴν θύραν ταύτην, δύο ἄλλοι εἰς
τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, καὶ δύο θὰ εἰσέλθω-
σι μετ' ἐμοῦ. Πᾶσα ἀντίστασις τιμωρεῖται
μὲ θάνατον. Ἐννοήσατε ;

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Μωρεβέλ ἠνέφξε,
διὰ τῆς κλειδός, ἣν εἶχε δώσει αὐτῷ ἡ
Αἰκατερίνα, τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον μετὰ τεσσάρων ἐκ τῶν συν-
τρόφων του.

Ὁ Ὅρθων νομίσας ὅτι ἦτο ὁ κύριός του
προέβη εἰς ὑπάντησίν του, καὶ εὗρέθη ἀν-
τιμέτωπος τοῦ Μωρεβέλ, ὃν ἰδὼν ἀνέκραξε :

— Ποῖοι εἰσθε ; τί θέλετε ;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ
Μωρεβέλ, ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου ;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν εἶναι
ἐδῶ, ὡς ἐκ τούτου δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλ-
θητε, εἶπεν ὁ Ὅρθων.

— Ψεῦδος ! πρόφασις ! εἶπεν ὁ Μωρε-
βέλ. Ὅπισω !

— Δὲν εἰσέρχεσθε ! ὁ βασιλεὺς εἶναι
ἀπὼν !

Ὁ Μωρεβέλ ἐποίησε σημεῖόν τι, καὶ οἱ
τέσσαρες ἄνδρες ἤρπασαν τὸν Ὅρθωνα ζη-
τοῦντες ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
θύρας, ἣν ἐκράτει ὁ δὲ Μωρεβέλ ἔθετο
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του ὅπως μὴ
κραυγᾷ.

Ὁ Ὅρθων ἔδραμε λυσσῶδῶς τὴν χεῖρα
τοῦ δολοφόνου, ὅστις ἀπέσυρεν αὐτὴν καὶ
ἐπληξε διὰ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του τὸν
ὑπνέτην κατὰ κεφαλῆς. Ὁ Ὅρθων κλονι-
σθεὶς ἔπεσε κραυγᾷ.

Οἱ δολοφόνοι διήλθον ἐπὶ τοῦ σώματός
του καὶ δύο αὐτῶν εἰσῆλθον εἰς τὸν κοι-
τῶνα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο ἔμειναν φρουροῦν-
τες εἰς τὴν θύραν.

Λυχνία ἔκαεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὰ
δὲ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν κλει-
σμένα.

— ὦ ! εἶπεν ὁ ἀρχηγός, δὲν ρογχαλί-
ζει πλέον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! κατ' αὐτοῦ ! εἶπεν
ὁ Μωρεβέλ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, κραυγὴ βρα-
χνή, ὁμοία μᾶλλον πρὸς βρυχηθμόν λέον-
τος ἢ πρὸς ἀνθρωπίνην φωνήν, ἀπήντησεν
ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης,
ἄτινα ἠνεψήθησαν βιαίως, καὶ ἀνὴρ τις,
φέρων θώρακα καὶ κράνος κατερχόμενον
ἄχρι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐφάνη καθήμενος,
ἔχων δύο πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὸ
ξίφος ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ὁ Μωρεβέλ ἀνεγνώρισε τὸν Δεμουὺ καὶ
αἱ τριῖνες αὐτοῦ ἠνωρθώθησαν. Ἐγένετο
κάτωχος, τὸ στόμα του ἐπλήσθη ἀφροῦ,
καὶ ὡσανεὶ ἔβλεπεν ἀπέναντί του φάσμα
ὠπισθοχώρησεν.

Αἰφνης ἡ ὠπλισμένη μορφή ἠγέρθη καὶ
ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι
ὁ ἀπειλούμενος κατεδίωκεν καὶ ὁ ἀπειλῶν
ἔφευγεν.

— Ἄ ! κακοῦργε ! εἶπεν ὁ Δεμουὺ διὰ
φωνῆς ὑποκόφου. Ἦλθες νὰ μὲ δολοφονή-
σης, ὡς ἐδολοφόνησας τὸν πατέρα μου !

Τοὺς λόγους τούτους ἠκολούθησεν ἐκ-
πυρσοκρότησις, καὶ τοῦ Μωρεβέλ γονυπετή-
σαντος, ὁ εἰς τῶν μετ' αὐτοῦ εἰσελθόντων,
ὅστις ἦτο ὀπισθεν τοῦ, ἔπεσε πληγὴς τὴν
καρδίαν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, ἐπυ-
ροβόλησε καὶ ὁ Μωρεβέλ, ἀλλ' ἡ σφαῖρα
ἠμβλύνη ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ εὐπατρίδου.

Ὁ Δεμουὺ διέερηξε διὰ τοῦ ξίφους του
τὸ κρανίον τοῦ ἐτέρου κλητῆρος καὶ στρα-
φείς ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μωρεβέλ, ὅστις
εἶχεν ἐπίσης ξιφουλκήσει.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

ΙΑ

Οὐδὲν τόσον ἐφαρμόζεται ἐν τῇ Ἀνα-
τολίῃ, ὅσον τὸ ἀρχαῖον τοῦτο γυναικίον :
« Μετὰ τὴν βροχὴν ὁ καλὸς καιρὸς ».
Τὴν λαίλαπα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐκ
Προύσης ἀναχωρήσεως τῆς Γκιουλ-Χα-
νούμ, διεδέξατο τὴν ἐπαύριον λαμπροτάτη
ἡμέρα. Οὐδέποτε ὁ οὐρανὸς ἐφάνη τοσοῦ-
τον διαυγής, αἱ ἀτραποὶ ἀνθρωπότεραι καὶ
τὰ δένδρα εὐθαλέστερα.

Εὐωδία γλυκυτάτη ἐξερχετο καὶ ἐκ τοῦ
ἐλαχίστου φύλλου τῶν χόρτων, μεταβλη-
θέντων εἰς θυμιατήρια, ὁ δὲ ἥλιος ἐσπιν-
θηροβόλει ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ
τῶν λείων βράχων, τῶν ἀδαμαντωδῶν
φυλλωμάτων καὶ τῆς ὡς ἐκ μαργαριτῶν
ιδροῦσης χλόης, ἣν αἱ ἀκτίνες του δὲν εἶ-
χον ἀκόμη στεγνώσει. Ἡ φύσις μετὰ τὴν
γόνιμον ταύτην βροχὴν ἐφαίνετο καθαρ-
θεῖσα καὶ καλλωπισθεῖσα, ὡς νεανὶς ἐκ
λουτροῦ ἐξερχομένη, ἐθέρμαινε τὸ ἔτι ὑγρὸν
σῶμά της εἰς τὰς πρώτας λάμψεις τῆς
πρωίας, ὥσει ὑπὸ κόνεως ἀδαμαντίνης
περιρρεόμενον.

Ἐν Γεδι-Ἀγάτς, παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ
μεγάλου ἀλεξιθρόχου, ὅπερ σχηματίζου-
σιν οἱ ἐπτὰ πλάτανοι, οἱ χωροφύλακες
εἶχον ἀπλώσει τὰ ἀμπέχονά των πρὸς τὴν
διεύθυνσιν τῆς Μέκκας, ἐν εἶδει τάπητος,
καὶ προσηύχοντο ἐπ' αὐτῶν. Τὸ *ramazi*
τῶν Μουσουλμάνων εἶναι βεβαίως εἶδος
παντομίμου ἐκφραστικωτάτου τῆς ταπει-
νοφροσύνης καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν λα-
τρείας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀγνοῶν τοὺς
ιεροὺς λόγους τῆς καθημερινῆς δεήσεως,
ἄρκει νὰ θεωρῇ τὸν Τούρκον ἀλλεπαλλή-
λως ὄρθιον, σοβαρὸν, μὲ χεῖρας συνεσταμ-
ρωμένους, γονυπετοῦντα ἢ πρηνῆ, μὲ τὸ
μέτωπον ἐν τῷ κονιορτῷ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ